

Arrest

nr. 83 291 van 19 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 20 januari 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 23 februari 2012 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Siah Zamin, een gehucht van Nia Qala, in het district Qarabagh, provincie Ghazni afkomstig te zijn. U bent een Sayyid van

etnische origine. Rond 2001 (1380) bent u met uw familie naar Iran gevlucht waar u in Isfahan woonde en school liep. Rond 2007 (1386) bent u met uw familie teruggekeerd uit Iran en heeft zich opnieuw in Siah Zamin gevestigd. Op 28 september 2007 heeft u zich verloofd met uw echtgenoot (A. S. T. O.V. 6.377.270) en heeft toen een voorlopige huwelijksakte gekregen van de moellah. Uw echtgenoot had een winkel naast een school in Nai Qala waar hij voornamelijk schoolmateriaal, maar ook voedingswaren, muziekcd's en films verkocht. Naast zijn winkel had zijn broer, S. A., een instituut waar hij cursussen Engels en computervaardigheden gaf. Said Zia Hashemi, een vriend van uw echtgenoot die samen met zijn broer een lessenreeks gemaakt had, legde geregeld boeken in zijn winkel. Eind augustus, begin september 2008 (begin sunbulah 1387) werd uw echtgenoot opgepakt door vier politieagenten en naar het districtscentrum overgebracht. Zijn broer werd vermoord. Uw echtgenoot werd van het districtscentrum naar de Sharai Ulema gebracht waar hij ondervraagd werd over de boeken in zijn winkel. Daar zeiden de moellahs dat hij een ongelovige was en dat hij opgehangen moest worden. De politie nam uw echtgenoot terug mee en sloten hem op. 's Nachts kwam er een agent die het slot stukmaakte en uw echtgenoot zei mee te komen. De politieagent bracht hem echter naar de weg voor het districtscentrum waar een vluchtwagen stond te wachten. Het was uw vader die de politie omgekocht had en de vluchtwagen geregeld had. U bent met uw echtgenoot vanuit Ghazni naar Herat gereisd, waar u drie dagen gebleven bent. Uw vader en een vriend van hem in Herat hebben uw verdere reis geregeld en eveneens uw huwelijk op 30 augustus 2008 (9 sunbulah 1387). Vanuit Herat bent u richting Iran vertrokken en via Iran, Turkije en Griekenland naar België gereisd. U meldde zich op 20 januari 2009 aan bij de Belgische asielinstanties en asiel aanvraag. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat het leven van uw echtgenoot in gevaar is en omdat u vermoedt dat de mensen van uw dorp u zullen beschouwen als een van huis weggelopen vrouw gezien u toen nog geen huwelijksakte had. Ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal beweerde van 2007 (1386) tot eind augustus, begin september 2008 (begin sunbulah 1387) in Nia Qala in het district Qarabagh te hebben verbleven samen met uw echtgenoot Ahmadi Seyed Taghi. U beweert die regio te hebben verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot. Uw echtgenoot slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in aannemelijk te maken dat hij tot begin september 2008 in Nai Qala, district Qarabagh heeft verbleven. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweringen omtrent zijn vluchtmotieven. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het dorp Siah Zamin in het district Qarabagh gewoond heeft. Zo is uw kennis van de regio waar u altijd gewoond zou hebben beperkt. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u namen kent van organisaties die scholen of bruggen bouwen antwoordt u dat u geen namen kent, dat u van andere mensen gehoord heeft dat ze bruggen en wegen herstelden maar dat u zelf wel gezien heeft dat er bij u een waterput gebouwd werd (cgvs p.16). Uw echtgenote, die eveneens in uw dorp woont, stelt tijdens haar gehoor dan weer uitdrukkelijk dat er in uw dorp niets veranderd was (cgvs echtgenote p.8), om later aan te vullen dat de weg van uw dorp naar de stad een beetje hersteld was (cgvs echtgenote p.14). Deze tegenstrijdigheden roepen vragen op over uw kennis van reconstructieprojecten in uw dorp en regio en de geloofwaardigheid van uw verklaringen dien aangaande. Het is bovendien merkwaardig dat uw broer in zijn instituut in Nai Qala PC-cursussen gaf (cgvs p. 19) terwijl u verklaart dat er niet eens electriciteit is (cgvs p.16). Eveneens opmerkelijk is dat u het Commissariaat-generaal niets vertelt (cgvs p.16) over de activiteiten van de voor een inwoner van Siah Zamin / Nai Qala (cgvs p.4) erg makkelijk te onthouden naam van de Afghaans-Zwitserse niet-gouvernementele organisatie (ngo) "Nai Qala Association". Temeer omdat deze ngo, die geleid wordt door een vrouw die uit Nai Qala afkomstig is en u dus welbekend zou moeten zijn, een geheel nieuw schoolgebouw heeft neergezet in Nai Qala. De bouwwerken werden opgestart in 2007, ruim voor uw beweerd vertrek uit Siah Zamin, en de school huisvest ondertussen zo'n duizend leerlingen uit 32 dorpen en gehuchten uit uw regio. Dat u, die beweert zelf school te hebben gelopen in Nai Qala (cgvs p.4), daar een winkel uitgebaat zou hebben waar hoofdzakelijk schoolmateriaal verkocht werd (cgvs p.13) en die als cliënteel vooral studenten had omdat zijn winkel naast een school gelegen is (cgvs p.14) dit niet weet maakt uw beweerd verblijf in Siah Zamin / Nai Qala bijzonder weinig aannemelijk.

Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u de klinieken in uw district kunt situeren stelt u dat er een kliniek is in het districtscentrum zelf en dat er ook een is naast uw dorp in Tamki (cgvs p.15). Het dorp of de plaats "Tamki" naast uw dorp is niet terug te vinden op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten. Wel verwijst u tijdens het gehoor ook naar een plaats Aly Abad Tamki (cgvs p.6), waar u een kleermakerszaak had. Op de ter beschikking zijnde kaarten is er wel een dorp "Ali Abad bazaar" terug te vinden enkele kilometers ten zuiden van het dorp Siah Zamin, en een dorp Qoul Tamki, enkele kilometers ten noordwesten van Siah Zamin. Volgens de meest recente ter beschikking zijnde kaart is er in de directe omgeving van zowel Ali Abad bazaar (Tamki) als Qoul Tamki echter geen hospitaal of kliniek gelegen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is. U stelt dat u hoorde over incidenten in de Qarabagh woestijn maar dat u daarover niet meer weet. Over de sterk gemediatiseerde ontvoering van Koreanen door de taliban en de overstroming in Ghazni na een dambreuk weet u evenmin details te vertellen. U situeert de dambreuk in Ghazni overigens ergens tussen 2007 en 2008 (1386 en 1387), een jaar voor uw vertrek (cgvs p.17), terwijl uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de dambreuk plaatsvond op 29 maart 2005, toch enige tijd daarvoor. Gevraagd naar problemen met de taliban in uw district geeft u het erg vage antwoord dat iedereen problemen heeft met de taliban en verwijst u naar incidenten die plaats hadden tussen 1994 en 2001 (1373 en 1380) (cgvs p.17-18). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er scholen gesloten werden in Qarabagh na het talibanregime verwijst u opnieuw naar incidenten van tijdens het talibanregime. Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat de veiligheidssituatie in 2007 gevoelig verslechterde in het district Qarabagh, en dan vooral op de weg Qarabagh-Jaghori. Pas indien u expliciet de vraag wordt gesteld of er de laatste twee, maximum drie jaar voor uw vertrek scholen gesloten werden in Qarabagh antwoordt u dat er in uw dorp niets gesloten werd maar dat de school Sultan Mahmoud in Qarabagh gesloten was. Ook dit antwoord doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen betreffende uw verblijf in Qarabagh. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier gevoegd werd blijkt dat in juli 2008, een tweetal maanden voor uw beweerd vertrek, niet alleen de Sultan Mahmoud school maar alle scholen in Qarabagh gesloten werden na bedreigingen door de taliban.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Bijgevolg kan er evenmin enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontszeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door

een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Wat betreft de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote en de definitieve huwelijksakte moet worden vastgesteld dat ze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Over het tijdschriftartikel betreffende de moord op uw broer, en de kopij van een document betreffende uw problemen opgemaakt door de imam en een aantal getuigen kan worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de vaststelling dat u uw verblijf in Qarabagh niet aannemelijk kan maken, kan aan de door u voorgelegde documenten geen waarde worden gehecht. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Aangezien u aangaf samen met uw echtgenoot van 2007 (1386) tot eind augustus, begin september 2008 (begin sunbulah 1387) in Nai Qala, district Qarabagh in de provincie Ghazni te hebben verbleven, kan er na de vaststelling dat hij zijn verblijf niet aannemelijk maakte evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent zodat er ook in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw identiteitsdocumenten moet worden vastgesteld dat dit geen betrekking heeft op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Daarbij moet nog worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de vaststelling dat u uw verblijf in Qarabagh niet aannemelijk kan maken, kan aan de door u voorgelegde documenten geen waarde worden gehecht. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 83 290 van 19 juni 2012 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS, nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en daarop kritiek levert, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3 In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt in het district Qarabag te hebben verbleven tot aan zijn komst naar België. Te dien einde poogt verzoeker alle vaststellingen van de bestreden beslissing daaromtrent te weerleggen door te wijzen op de informatie die hij wel spontaan en correct aangaf, evenals door het bijvoegen van documenten met andersluidende algemene informatie aangaande het district Qarabag (bijgevoegde stukken 4, 5, 7 en 8). Verzoeker stelt dat het standpunt van de commissaris-generaal over zijn herkomst niet langer houdbaar is en dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd voor een echt onderzoek naar de elementen en de situatie die hem op de vlucht hebben doen slaan. Verzoeker werpt hierbij op dat de interviewer bijna geen vragen heeft gesteld over de problemen die verzoeker op de vlucht hebben gezet.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aantal foto's neer waaruit blijkt dat er wel degelijk een hospitaal 'Tamaki Basic Health Center' in de provincie Ghazni, district Qarabagh gelegen is.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.6. Na onderzoek van alle stukken in het administratief dossier stelt de Raad vast dat, zelfs indien verzoekers beweerde verblijf in Qarabag in de jaren voor zijn vertrek aannemelijk wordt geacht, de problemen die hij er verklaart te hebben ondervonden, niet aannemelijk zijn. Uit de verklaringen die hij in de loop van zijn asielprocedure aflegde blijkt immers dat hij zijn beweerde vrees voor vervolging niet met geloofwaardige verklaringen kan onderbouwen.

Op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 maart 2011 verklaarde verzoeker: “Ik verkocht boeken en CD's die niet islamitisch waren en daarom ben ik opgepakt” (p.2). Op het gehoor bij de commissaris-generaal op 03/01/12 echter blijkt verzoeker dat verzoeker deze stelling niet kan onderbouwen met enige achtergrondkennis. Hoewel hij uitdrukkelijk verklaarde “vooral door de boeken” (p.12) te zijn opgepakt, kan hij geen enkele informatie verstrekken over die boeken. Gevraagd over wat soort boeken het ging blijft verzoeker elk antwoord schuldig: “Ik weet niet precies wat voor boeken het waren” (p.13), “Ik heb ze nooit opengedaan en nooit gelezen”. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde dat de lokale mollahs hem net omwille van het verkopen van die boeken zouden hebben willen ophangen (p. 21), geen enkele informatie daaromtrent zou kunnen meedelen. Bovendien blijkt verzoeker zelfs geen enkel voorbeeld te kunnen geven van boeken die in zijn winkel goed verkopen (p.

13), wat zijn bewering zaakvoerder geweest te zijn in “een winkel met boeken en CD’s” in een ongeloofwaardig daglicht stelt. Wanneer hem nogmaals met aandrang gevraagd wordt naar informatie over de boeken die hij beweerde te verkopen blijkt verzoeker zijn beweringen plots te willen minimaliseren: “Ik verkocht geen boeken, ik verkocht schriften om te schrijven, samen met pennen”, en “de boeken waren van mijn broer en mijn vriend” (p.14).

Wat het krantenartikel betreft dat door verzoeker werd neergelegd merkt de Raad op dat uit de verklaring van verzoeker blijkt dat dit document na zijn vlucht is opgestuurd door verzoekers oom in Kabul (p. 22). Aan dit document kan geen bewijswaarde worden toegekend omdat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Bovendien blijken verzoeker en zijn echtgenote verklaringen af te leggen die niet stroken met de inhoud van dat artikel. Zo blijkt uit de gehoorverslagen dat noch verzoeker, noch diens echtgenote goed op de hoogte is van de inhoud van dat artikel. Hoewel uit het artikel zou blijken dat verzoekers broer vermoord werd omdat hij katholieke boeken in bezit had en katholieke les gaf (p. 22), stelt verzoeker: “Ik weet niet waarom ze hem hebben vermoord”, “Ik weet dat het een soort cursus was, een soort Engelse cursus” (p. 19). Gevraagd of haar schoonbroer katholieke les gaf verklaarde verzoekster “Nee, voor zover ik weet gaf hij Engelse les”, “hij gaf geen les over andere godsdiensten” (CGVS gehoorverslag vrouw, p. 17). Ten overvloede blijkt de naam die geciteerd wordt in het krantenartikel (Sayed Abdullah Ahmadi) niet overeen te stemmen met de namen die verzoeker opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring, vraag 30; broers: Nematullah, Gazanfar; zussen: Shugufa) Tot slot kan nog worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Hoger bleek dat daar in casu door verzoekers vage en ontwijkende verklaringen geen sprake van is.

De verklaringen van verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker vage en ontwijkende verklaringen aflegde aangaande de kern van zijn asielrelaas, en dat zijn verklaringen verder inconsistent zijn met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. Het voordeel van de twijfel kan niet worden toegekend. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b.

2.7. Afsluitend meent verzoeker dat de beslissing van de commissaris-generaal om hem de subsidiaire bescherming te weigeren niet onderbouwd wordt met pertinente en juiste overwegingen.

2.8. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Qarabagh, er luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde zeer recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR van 17 december 2010. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in Kabul een veilig intern beschermingsalternatief aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Er is

derhalve evenmin grond voor het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER